

Prológus: Namono

Már három hónapja, hogy lehullottak a sziklák, és Namono újra némi kékséget vett észre felderengeni az égen. A laghouati becsapódás – az első a világot megroppantó három csapás közül – olyan hatalmas mennyiségű homokot juttatott a légkörbe a Szaharából, hogy a lány hetekig nem látta a holdat és a csillagokat. Még a nap rőt korongja is csak kínkeservvel tudott áttörni a mocsos felhőkön. Hamu és kőpor zuhogott alá Abuja környékén, mígnem halmokba gyűlt, és az éghez hasonló sárgásszürkévé változtatta a város színét. Miközben az önkéntesek csapatainak segédkezett, hogy eltakarítsák a törmeléket, és ellássák a sérülteket, Namono pontosan tudta, hogy a kízó köhögés és a fekete nyálka, amit kiköpött, annak az eredménye, hogy belélegezte a holtakat.

Három és fél ezer kilométer választotta el egymástól a krátert, ahol egykor Laghouat állt, és Abuját. A lökéshullám mégis ablakokat tört ki, és épületeket döntött romba. A városban kétszázán haltak meg a hírcsatornák beszámolóí szerint, és négyezren sérültek meg. Az orvosi

klinikákon lépni sem lehetett. Amennyiben nincs közvetlen veszélyben, kérjük, maradjon otthon.

Az energiaellátás hamar csődöt mondott. Nem volt napfény, amely táplálhatta volna a napelemeket, a csikorgó kőporral teli levegő gyorsabban amortizálta a szélfarmokat, semmint a karbantartó brigádok javítani tudták volna a hibákat. Mire a kinshasai telepről egy fúziós reaktort szállítottak északra, a város fele már tizenöt napot töltött a sötétben. Mivel a hidroponikus kertészetek és a kórházak elsőbbséget élveztek, a legtöbb napon még így is ideiglenes áramszünetekkel kellett megküzdeniük. A kézi terminálok hálózati kapcsolata szakadozva és megbízhatatlanul működött. Előfordult, hogy napokra el lettek vágva a világtól. Számítani lehetett erre, nyugtatta magát Nono, mintha mindebből bármit előre lehetett volna látni.

És mégis, három hónap után szakadások mutatkoztak a hatalmas, bekött szemű égbolton. Ahogy a vöröslő nap nyugat felé kúszott, a hold városi fényei jelentek meg keleten: apró ékkövek a kék mezőben. Igen; foltos, koszos, hiányos maradt, mégis kéklett. Nono vigaszt lelt benne, ahogy egymagában bandukolt.

A nemzetközi körzet – történelmi léptékkal mérve – újnak számított. Az épületek közül csak kevés volt százévesnél idősebb. A kerületek arculatát a korábbi generációknak a keskeny, labirintusszerű utcák között futó széles főútvonalak és a girbegurba, organikusnak tetsző építészeti formák iránti vonzódása határozta meg. A Zuma-szikla elmozdíthatatlan iránypontként magasodott mindezek fölé. A hamu és a por bepiszkíthatta a követ, megváltoztatni viszont nem tudta. Ez a város volt Nono otthona. Az a hely, ahol felnőtt, és az a hely, ahová kalandozásai végeztével visszatért a kis családjával. Nyugodt visszavonultságának helyszíne.

Krákogva, keserűen felnevetett, aztán csak krákogott.

Segélyközpontként a nyilvános park szélén ácsorgó furgon szolgált. Az oldalát egy háromlevelű lóhere, a hidroponikus kertészet emblémája díszítette. Nem az EN-é, és nem a helyi igazgatásé. A bürokrácia rétegei elvékonyodtak a helyzet sürgősségének nyomása alatt. Nono tudta, hogy hálásnak kellene lennie. Néhány helyre egyáltalán nem érkeztek furgonok.

A leülepedett por és hamu kemény kéreggel vonta be az egykor zöldellő lankákat. Itt-ott széles repedések látszottak, akár valami óriási kí-

gyó nyoma, ahol a gyerekek csak azért is megpróbálták játszani, de már senki sem csúszkált le a hegyoldalon. Kizárólag az egyre növekvő sort lehetett látni. Nono beállt a végére. A vele együtt várakozók egyformán üres tekintettel meredtek maguk elé. Sokk, kimerültség és éhség érződött rajtuk. És szomjúság. A nemzetközi körzetben jelentős norvég és vietnami enklávék éltek, de bármennyire különbözött egymástól a bőrük színe és a hajuk jellege, a hamu és a szenvedés egyetlen törzssé olvasztotta össze őket.

A furgon oldala félrecsusszant, a sor várakozásteljesen megmozdult. Újabb heti élelmiszeradag, bármennyire kevés is. Nonót egy pillanatra előntötte a szégyen, mielőtt rá került volna a sor. Az egész életét úgy élte le, hogy nem szorult rá az alapjövedelemre. Azok közé tartozott, akik másokról gondoskodtak, nem a támogatást igénylők egyike volt. Most mégis támogatni kellett őt.

A sor elejére ért. Már látta valahol a csomagokat kiosztó férfit. Széles, barna arcát fekete szeplők pettyezték. Megkérdezte a címét, Nono pedig megadta neki. Pillanatnyi kotorászás után a férfi egy robot gyakorlott hatékonyságával odanyújtotta neki a fehér műanyag dobozt. Nono átvette tőle. Iszonyúan könnyűnek érezte. A férfi csak akkor nézett bele a szemébe, amikor Nono nem moccan.

– Feleségem van – közölte Namono. – És egy lányunk.

Nyers harag villant a férfi tekintetében, keményen, akár egy pofon.

– Ha ők rá tudják bírni a zabot, hogy gyorsabban nőjön, vagy rizst tudnak varázsolni a levegőből, feltétlenül küldje el őket hozzánk! Más-különben csak feltart minket.

Nono érezte, hogy sós, csípős könnyek gyűlnek a szemébe.

– Háztartásonként egy adag – csattant fel a férfi. – Haladjunk!

– De hát...

– Haladjunk! – kiáltotta a férfi, és Nono arcába csettintett az ujjával.

– Emberek várakoznak maga mögött.

Nono ellépett, és hallotta, hogy a háta mögött álló férfi valami trágárságot mormol maga elé. Nem csordultak ki a könnyei. Letörölni sem lehetett. Csak ne csíptek volna annyira!

A hóna alá csapta a segélycsomagját, és amint a szeme kellően kitisztult, hogy megint lásson, leszegte a fejét, és megindult hazafelé. Nem időzhetett ott tovább. Nála sanyarúbb helyzetű vagy kevésbé fegyelmezett emberek várakoztak a sarkoknál és a kapualjakban, hátha víz-

szűrőket vagy ételt lohatnak az óvatlanoktól. Ha nem halad elég céltudatosan, a végén még áldozatnak nézhetik. Kíéheztetett és kimerült elméje néhány háztömbnyi távon arról fantáziálgatott, hogyan rázná le a tolvajokat. Mintha az erőszak katarzisa valamiképp békét hozhatna.

Mielőtt elindult a lakásukból, megígérte Annának, útközben hazafelé benéz az Old Gino'sba, hogy ellenőrizze, az öreg biztosan odajut a segélyosztó furgonhoz. Ám a sarokhoz érve ment egyenesen tovább. A fáradtság már a csontjaiba hatolt, és megfutamította a puszta gondolat, hogy feltámogassa az öreget, és még egyszer végigállja vele a sort. Majd azt mondja, hogy elfelejtette. Akár igaz is lehetne.

A kanyarnál, amely a széles sugárútról az otthont jelentő, lakóházakkal övezett zsákutcába vezetett, azon kapta magát, hogy megváltoztak a fejében kavargó erőszakos gondolatok. A férfiak szerepét, akiket addig ütleget, amíg elnézést nem kértek, és megbocsátásért nem könyörögtek, a tolvajok helyett a szeplős segélyosztó vette át. *Ha ők rá tudják bírni a zabort, hogy gyorsabban nőjön.* Különbömit akart ezzel mondani? Azzal viccelt talán, hogy a tetemüket trágyaként használhatnák? Vajon fenyegetni merte a családját? Mi a francot gondolt, ki ő?

Nem, súgta egy hang a fejében, éppoly tisztán, mintha Anna lett volna vele, és ő ejtette volna ki a szavakat. *Nem, azért volt dühös, mert szeretett volna többet segíteni, de nem tudott. A tudat, hogy bármennyit adsz, nem elég, önmagában is hatalmas teher. Ennyi volt. Bocsáss meg neki!*

Namono tudta, hogy ezt kellene tennie, mégsem ment neki.

Egy kis házban éltek. A fél tucat helyiség úgy zsúfolódott össze, mint amikor egy kisgyerek maroknyi nedves homokot szorongat. Párhuzamos vonalat nem igazán lehetett látni; egyetlen sarok sem zárt be derékszöveget. A hely ettől inkább természetes képződménynek hatott – barlangnak vagy üregnek –, mint valami megépítettnek. Nono egy pillanatra megállt, mielőtt benyitott, próbálta kitisztítani az elméjét. A lenyugvó nap mostanra a Zuma-szikla mögé bukott, és ahol a széles fénypázmák elurrantak mellette, jól láthatóan megmutatkozott a kőpor és a füst. Mintha a sziklát dicsfény vette volna körül. És a sötétedő ég alján egy fénypont világlott. A Vénusz. Ma este talán előbuknának a csillagok. Nono úgy kapaszkodott a gondolatba, mint egy tengeren sodródó mentőcsónakba. Lehet, hogy lesznek csillagok.

Belül tiszta volt a ház. A szőnyegetek kirázták, a téglapadlót felseperték. A levegőben orgonaillat terjengett az Anna gyülekezetétől kapott kis

illatosított gyertyának köszönhetően. Namono letörölte az utolsó könnyecskéket is. Mondhatja, hogy a szeme csupán a kinti levegőtől pirosodott be. Még ha nem is hinnének neki, úgy tehetnének, mintha így lenne.

– Helló! – kiáltott be. – Van itthon valaki?

Nami lódult meg sivítva a hálósobából, mezítelen talpacskái hangosan csattogtak a téglán, ahogy az ajtó felé robogott. A kislánya már nem annyira kicsi. Már a hónaljáig ér. Vagy Anna válláig. A gyermekkor finom pufósága a múlté lett, és a kamaszkor játékos szépsége köszörülgette a torkát. A bőre alig tűnt világosabbnak Nonóénál, a haja dús és göndör volt, a mosolya viszont orosz.

– Visszajöttél!

– Hát persze – válaszolta Nono.

– Mit kaptunk?

Namono előhúzta és a lánya kezébe nyomta a fehér segélycsomagot. Cinkosnak tetsző mosollyal közelebb hajolt.

– Mi lenne, ha megnéznéd, aztán elmondanád nekem?

Nami vidáman visszamosolygott rá, aztán kinyargalt a konyhába, mintha a vízvisszaforgatók és a gyors érésű zab ragyogó ajándék lett volna. A lány lelkesedése hatalmas és részben őszinte volt. Másrészt azt akarta bizonyítani két édesanyjának, hogy minden rendben van vele, és felesleges aggódniuk miatta. Az erejük oly nagy része – minden erejük – abból származott, hogy egymást igyekeztek védelmezni. Nem tudta, hogy ezzel ront vagy javít-e a helyzeten.

A hálósobában Anna a párnáin feküdt. Mellette vastag Tolsztoj-kötet hevert, a gerincét megtörte a többszöri újraolvasás. *Háború és béke*. Anna arca szürkének és beesettnek hatott. Nono óvatosan letelepedett mellé, a kezét a felesége combjának fedetlen bőrére fektette, közvetlenül a szétzúzott térd felett. A bőr már nem tűnt forrónak, és nem feszült, mintha dobra húzták volna rá. Ennek jót kellett jelentenie.

– Ma kék volt az ég – jelentette be Nono. – Lehet, hogy éjszaka előbújnak a csillagok.

Anna rávillantotta orosz mosolyát, amit Nono felesége a génjeivel Naminak szintén átadott.

– Akkor jó. Javulást jelent.

– Isten tudja, ideje már – felelte Namono, és még ki sem mondta, már bánta, hogy ennyire csüggesztően reagált. Azzal igyekezett tompítani a dolog élet, hogy megfogta Anna kezét. – Te is jobban nézel ki.

– Ma nem ment fel a lázam – válaszolta Anna.

– Egyáltalán nem?

– Hát, csak egy kicsit.

– Sok a vendég? – kérdezte Nono, és igyekezett fesztelennek hangzani. Anna sérülése után a gyülekezete tagjai hatalmas hűhót csaptak, egymás után támogatásukról biztosították és segítséget ajánlottak, mígnem Anna már pihenni sem tudott. Aztán Namono a sarkára állt, és elküldte őket. Anna leginkább azért engedte ezt, vélte, mert így a nyáj nem ajánlékozhatta el a számukra is nélkülözhetetlen készleteket.

– Amiri járt itt – közölte Anna.

– Tényleg? Mit akart az unokatestvérem?

– Holnap imakört tartunk. Úgy tucatnyian leszünk csak. Nami segített kitakarítani ehhez az elülső szobát. Tudom, hogy előbb meg kellett volna kérdezniem téged, de...

Anna feldagadt, feszülő lába felé biccentett, mintha annál, hogy nem tud a pulpitus mögé állni, rosszabb sosem történt volna vele. És akár így is lehetett.

– Ha elég erősnek érzed magad – felelte beletörődően Namono.

– Sajnálom.

– Megbocsátok neked. Megint. Mindig.

– Túlságosan jó vagy hozzám, Nono. – Aztán halkan, nehogy Nami meghallja őket: – Újabb riasztást adtak ki, amíg nem voltál itthon.

Namono szíve elszorult.

– Hol fog becsapódni?

– Nem fog. Elkapták. De...

A csend mindent elmondott. De megint megtörtént. Újabb sziklát dobtak le a gravitációs kútba a Föld törékeny romjai felé.

– Naminak nem árultam el – mondta Anna, mintha azzal, hogy a félelemtől óvja a gyermekét, újabb, megbocsátást kívánó bűnt követett volna el.

– Semmi gond – nyugtatta meg Namono. – Majd én megteszem, ha muszáj.

– Hogy van Gino?

Elfeledkeztem róla, tört volna fel Namono torkából, de képtelen volt kimondani a hazugságot. Önmagának talán sikerült volna, de Anna tiszta tekintete megtiltotta.

– Ezután oda megyek.

– Fontos – jegyezte meg Anna.
 – Tudom. Csak annyira fáradt vagyok...
 – Épp ezért fontos – vágott a szavába Anna. – Amikor beüt a válság, természetes módon mindenki összefog. Akkor könnyű. Olyankor kell erőfeszítést tennünk, amikor elhúzódik a dolog. El kell érnünk, hogy mindenki lássa: ez mindannyiunkat érint.

Feltéve, hogy nem érkezik újabb szikla, amit a haditengerészetnek nem sikerül időben elkapnia. Feltéve, hogy a hatalmas terheléstől össze nem omlik a hidropnika, és mindannyian éhezni nem kezdenek. Feltéve, hogy nem mondanak csődöt a vízvisszaforgatók. Feltéve, hogy nem történik meg ezernyi dolog, amelyek bármelyike a halált jelentené.

Ám még ez sem tűnne kudarcnak Anna szemében. Nem, amennyiben mindannyian jók és kedvesek egymáshoz. Ha segítenek jámboran a sírba kíséreni egymást, Anna úgy érezheti, hogy azt teszi, amire hivatott. Talán igaza volt.

– Természetesen – válaszolta Namono. – De előbb neked akartam hazahozni az ellátmányt.

Nami alig egy pillanattal később rontott be, mindkét kezében egy vízvisszaforgatóval.

– Nézzétek! Újabb dicső hét, amikor megtisztított pisit és mocskos esővizet ihatunk! – jelentette be szélesen mosolyogva, és Namono milliomodszorra is megdöbönt, a kislányuk mennyire tökéletes esszenciája tud lenni a két édesanyjának.

A csomag mellett főzésre kész zabkásabriketteket, pár zacskó, kínaiul és hindiül Stroganoff-csirkének titulált valamit és maroknyi tablettát tartalmazott. Vitaminokat mindnyájuk számára. Fájdalomcsillapítót Annának. Tehát lehetett mit kezdeni vele.

Namono leült a felesége mellé, és a kezét szorongatta, amíg Anna szeme lassan le nem csukódott, és az arcára a közelgő álom lágysága nem telepedett. Az ablakban a naplemente utolsó sugarai vörösen felizzottak, majd lassan szürkévé koptak. Anna teste egy fokkal ellazult. Merev válla kissé elernyedte. Homlokán kisimultak a ráncok. Anna nem panaszkodott, de a sérülés okozta fájdalom és a hirtelen jött mozgásképtelenség miatti stressz a mindannyiuk által egyformán érzett félelemmel elegyedett. Öröm volt látni, ahogy mindez eltűnik, ha csak átmenetileg is. Annát mindig mutató nőnek tartották, de amikor aludt, egyenesen gyönyörű volt.

Nono kívárta, amíg a felesége mélyeket és egyenletesen lélegzik, aztán felkelt az ágya mellől. Már majdnem az ajtóhoz ért, amikor Anna álmoságtól berozsdásodott hangon utána szólott.

– Ne feledkezz el Ginóról!

– Hozzá indulok – felelte halkán Nono, és Anna légzése újra mély, álomlassú árapályá csendesedett.

– Én is veled mehetek? – kérdezte Nami, amikor Nono visszafordult az utcai ajtó felé. – A terminálok megint nem működnek, és itthon nincs mit csinálni.

Nono a „*Túl veszélyes odakint*” és az „*Édesanyádnak szüksége lehet rád*” között tépelődött, de a kislánya annyira reménytelen tekintettel nézett rá.

– Igen, de vedd fel a cipődet!

A Gino házáig tartó gyalogúton az árnyak között táncoltak. Elegendő napfény érte a vészvilágítás napelemeit, hogy a házak feléből, amelyek mellett elhaladtak, halvány izzás áradjon. Nem sokkal több, mint egy gyertya lángjának fénye, mégis erősebb, mint korábban. Magára a városra még mindig sötétség borult. Se az utcalámpák, se a felhőkarcolók ablakai nem parázslottak, csupán néhány fényes pontot lehetett látni délre, az arkológia kígyózó körvonalai mentén.

Namonónak egyszerre csak eszébe jutott egy élénk emlék arról, amikor még annyi idős sem volt, mint amennyi most a kislánya, és először utazott fel a Lunára. A csillagok pompás ragyogása és a Tejút csupaszon elé táruló szépsége. Most még a levegőben magasan felettük szálló kőpor ellenére is több csillagot lehetett látni, mint amikor a város fényszennyezése elfojtotta őket. A hold ragyogott: az ezüst kifialak aranycsipkézettel ölelt magába. Nono megfogta a kislánya kezét.

A kislány ujjai annyira vastagnak, annyira erősnek tűntek egykori önmagukhoz képest. Nami lassan felcseperedik. Már nem az ő pici lányuk. Annyit tervezgették az egyetemet, és hogy hová fognak majd elutazni együtt. Mindebből semmi sem maradt. A világ, amelyben úgy hitték, hogy nevelik őt, eltűnt. Nonóba emiatt belenyilallt a bűntudat, mintha tehetett volna bármit az ellen, hogy ez megtörténjen. Mintha valami képp az ő hibája lett volna.

Az egyre sűrűbb sötétben hangokat hallottak, noha nem annyit, mint régen. Annak idején volt némi éjszakai élet a negyedben. Kocsmák és utcai előadóművészek, meg a nemrégiben divatba jött kemény, csörgő

muzsika, amelyik úgy ömlött ki az utcára, mintha valaki téglákat zúdított volna oda. Az emberek aludni tértek az éj leszálltával, és a nappal együtt keltek. Nono orrát valamilyen főtt étel szaga csapta meg. Fura, hogy még a főtt zab illata is megnyugvást jelenthet. Remélte, hogy az Öreg Gino már járt a furgonnál, vagy hogy Anna gyülekezetének valamelyik tagja elment helyette. Máskülönben Anna ragaszkodik majd hozzá, hogy a férfi részesüljön az ellátmányukból, Namono pedig engedni fogja.

De még nem történt meg. Felesleges latolgatni a bajt, mielőtt bekövetkezne. Így is volt elég, amire számítani lehetett. Mire az Öreg Gino utcájának sarkához értek, a nap utolsó sugarai is kihunytak. A Zuma-szikla jelenlétére egyedül a több mint ezer méterrel a város fölé tornyosuló, mélyebb sötétség utalt. Maga a föld emelte dacosan az öklét az égre.

– Ó – hökkent meg Nami. Nem is egy szót mondott ki, inkább csak levegőért kapott. – Láttad?

– Mit? – kérdezte Namono.

– A hullócsillagot. Ott van még egy. Nézd!

És igen, a mozdulatlan, habár pislákoló csillagok között egy pillanatra egy fénycsík jelent meg. Aztán még egy. Miközben egymás kezét fogva álltak ott, további fél tucat. Minden erejét össze kellett szednie, hogy ne forduljon vissza, ne lökje be a kislányát egy kapualj védelmébe, vagy takarja el őt a testével. Nem sokkal korábban kiadták a riasztást, de az EN Haditengerészetének megmaradt hajói ezt még elkapták. Ezeket az elkenődő tűzcsíkokat a felső légkörben talán nem is ennek a törmeléke okozta. Vagy mégis.

Bárhogy is, a hullócsillagokat valaha szépnek tartották. Ártatlannak. Ez többé sosem lesz így. Nono számára nem. Ahogy senki más számára sem a Földön. Minden felragyogó csík a halál suttoágása. Egy puszkagolyó sziszegése. Emlékeztető, amely éppoly egyértelmű, mintha kimondának. *Mindez véget érhet, és nem akadályozhatjátok meg.*

Újabb csík ragyogott fel fényesen, mint egy fáklya, aztán robbant szét néma, hüvelyknyi tűzgolyóvá.

– Ez jó nagy volt – jegyezte meg Nami.

Dehogy, gondolta magában Namono. Nem volt nagy.

Első fejezet: Pa

– Rohadtul nincs joguk ehhez! – ordította már nem először a *Hornblower* tulajdonosa. – Megdolgoztunk azért, amink van. *A miénk.*

– Ezt már átrágtuk, uram – válaszolta Michio Pa, a *Connaught* kapitánya. – A hajóját és annak rakományát a Szabad Hadiflotta parancsára lefoglalom.

– A kárenyhítési baromságuk miatt? Ha az övbélieknek ellátmány kell, hát vásároljanak maguknak! Ami az enyém, az az enyém.

– Szükség van rá. Ha együttműködött volna...

– Ránk lőttek! Tönkretették a hajtómű fűvókáját!

– Megpróbáltak elszökni előlünk. Az utasai és a legénysége...

– Szabad Hadiflotta egy lófaszt! Tolvajok. Közönséges *kalózok!*

A balján Evans – a PH-ja és a család legújabb tagja – felmordult, mint-ha megütötték volna. Michio odapillantott rá, és tekintete a férfi kék szemével találkozott. Evans elvigyorodott: hófehér fogak és túlságosan szemrevaló arc. Jóképű volt, és tudta ezt. Michio elnémította a mikrofont, hagyta, hogy a *Hornblower*ből a anélkül zúduljanak tovább a káromkodások, hogy hallaná azokat, és a férfi felé biccentett. *Mi az?*

Evans a konzol felé bökött a hüvelyujjával.

– Roppant dühös – mondta. – Ha megsérted egy szerencsétlen coyo érzéseit, rákezd, és ez lesz belőle.

– Egy kis komolyságot kérek! – jegyezte meg Michio, habár mosolygott mellé.

– Komolyan beszélek. Fragé bist.

– Törékeny. Te?

– A szívem mélyén – felelte Evans, és tökéletes izomzatú mellkasához szorította a kezét. – A kisfiú énem.

A hangszóróból a *Hornblower* tulajdonosának hangja most még tájközöbben szólalt meg. Evansnak végig kellett hallgatnia, hogy Pát tolvajnak és ribancnak nevezi, annak a fajtának, akit nem érdekel, kinek a kisbabája hal meg, csak ő kapja meg a fizetését. Ha ő lenne Pa apja, inkább megölné a nőt, de nem engedné, hogy szégyent hozzon a családra. Evans halkán felkacagott.

Michio önkéntelenül is vele nevetett.

– Tudtál róla, hogy erősebb az akcentusod, amikor flörtölsz?

– Igen – felelte Evans. – Csupán a mesterkéltség és a vétkes bonyolult szövege vagyok. Viszont sikerült elterelnem róla a figyelmedet. Majdnem kijöttél a sodrodból.

– Még nem végeztem vele – jelentette ki Pa, majd megint bekapcsolta a mikrofont. – Uram! *Uram!* Legalább annyiban egyetértünk, hogy olyan kalóz vagyok, aki felajánlja, hogy a kabinjába zárva utazzon velünk a Callistóra, és nem hajtja ki önt az ürbe? Ez így megfelel?

A rádiócsatornán pillanatnyi döbbséget csend állt be, aztán artikulálatlan düh tört elő belőle, amely végül a „kiszívom a rohadt övbéli véredet” és a „megöllek, ha meg mered próbálni” kifejezésekké tisztult le. Michio felemelte három ujját. A parancsnoki hídról Oksana Busch intett vissza, és jelezte, hogy tudomásul vette, aztán beütött valamit a fegyverzetvezérlésbe.

A *Connaught* nem övbéli hajó volt. Eredetileg nem. Egykor a Marsi Elnöki Köztársaság Hadiflottája építtette, és különféle hadi és technikai szakértői rendszerekkel lett felszerelve. Már közel egy éve hajóztak vele, és eleinte titokban képezték ki magukat. Amikor aztán eljött a nap, belevetették magukat a csatározásba. Michio most azt figyelte a monitorján, ahogy a *Connaught* azonosít és célba vesz hat olyan helyet a sodródó teherhajón, ahol egy PVÁ-sorozat vagy egy jól irányzott rakétalátal fel-

szakítaná a hajótestet. Bekapcsoltak a célzólézerek, beterítették a *Hornblower*-t. Michio kivárt. Evans mosolya most már kevésbé tűnt magabiztosnak, mint korábban. A civilek lemeszárlását nem tartotta a legüdvösebb megoldásnak. Meg kell hagyni, Michio sem emellett döntött volna, de a *Hornblower* nem kelhetett át a kapukon valamelyik idegen bolygó felé, amit kinéztek a gyarmatosításhoz. A tárgyalás már csak arról szólt, mivel kell megfizetniük a próbálkozásért.

– Akarod, hogy tüzeljünk, főfőnök? – érdeklődött Busch.

– Még ne – felelte Michio. – Figyeld azt a hajtóművet! Ha megpróbálnak elhúzni innen, akkor!

– Ha azzal a szétlőtt fúvókával akarnak égetni, akkor megszórhatjuk a muníciót – jegyezte meg gúnyosan Busch.

– Szüksége van arra a rakományra az embereinknek.

– Veszem – válaszolta Busch. – Még mindig hideg.

A rádió-összeköttetés megreccsent, köpködött. Valaki üvöltözött a másik hajón, de nem Michióval. Aztán egy újabb hang szólalt meg, majd több csatlakozott hozzá, mindegyik igyekezett túlkiabálni a többit. Eldördült egy fegyver, a csattanás halványnak tűnt, cseppet sem hatott fenyegetőnek a rádión.

Ismeretlen hang szólalt meg.

– *Connaught*? Ott vannak még?

– Még itt – válaszolta Michio. – Kivel beszélek?

– A nevem Sergio Plant – felelte a hang. – A *Hornblower* megbízott kapitánya. Felajánlom, hogy megadjuk magunkat. Csak senkinek ne essen bántódása, rendben?

Evans diadalittasan és megkönnyebbülten elmosolyodott.

– Besse hallani önt, Plant kapitány – felelte Michio. – Elfogadom a feltételét. Kérem, készüljenek fel az átszállásra!

Bontotta a kapcsolatot.

A történelmet Michio szerint olyan meglepetések hosszú sorozata alkotta, amelyek utólag elkerülhetetlennek tűntek. És ami igaz volt a nemzetekre, bolygókra és az óriás vállalat-államokra, ugyancsak érvényesnek tűnt az egyes emberek jelentéktelen sorsára. Ahogy fent, úgy lent is. Ami állt a KBSz-re, a Földre és a Marsi Elnöki Köztársaságra, ugyanúgy állt Oksana Buschra, Evans Garner-Choirra és Michio Pára. Ami azt

illeti, a *Connaughton* és a testvérhajóin szolgáló minden egyes lélekre. A *Connaught* legénységének csekélyebb jelentőségű személyes történetei kizárólag azért tűntek fontosabbnak, mert Michio ott ült, ahol, úgy vezényelt, ahogy, és az ő vállán nyugodott a legénysége biztonságának és jólétének súlya.

Számára a sok meglepetés közül, amelyek idáig juttatták, az első az volt, hogy egyáltalán az Öv katonai szárnyához került. Fiatal nőként arra számított volna, hogy rendszermérnökként vagy adminisztrátorként dolgozik majd valamelyik nagy állomáson. Ha jobban szereti a matematikát, így is alakult volna. Elérte, hogy bekerüljön a felső egyetemre, mert úgy gondolta, hogy ezt várják el tőle, aztán megbukott, mert a legkevésbé sem illett oda. Amikor a tanácsadók elküldték neki az üzenetet, hogy kiesett az egyetemről, sokként érte a hír. Utólag nyilvánvalónak tűnt. A történelem lencséjén át már minden tiszta.

Sokkal inkább megtalálta a helyét a KBSz-nél, vagy legalábbis annál a szárnyánál, amelyikbe belépett. Egy hónap sem kellett hozzá, és egyértelművé vált előtte, hogy a Külső Bolygók Szövetsége közel sem a forradalom egységes államigazgatási szervezete, inkább egyfajta koncesszió, amelyet azok az övbéliek váltottak ki, akik úgy érezték, hogy léteznie kellene valami ilyesminek. A Voltaire Kollektíva KBSz-esnek tekintette magát, de ugyanígy gondolkodott Fred Johnson csoportja is a Tycho Állomáson. Anderson Dawes a félbevágott kör jelképe alatt kormányozta a Cerest, Zig Ochoa pedig ugyanezen szimbólumot használva volt az ellenzéke.

Michio éveken át a katonai pályán érvényesülő nőnek állította be magát, miközben az motoszkált a fejében, mennyire törekeny ez a hierarchia. Volt idő, amikor emiatt reflexszerűen védelmeszte a hatalmat – a beosztottjai feletti saját hatalmát és a főnökei feletti gyakorolt hatalmát egyaránt. Emiatt került a *Behemót* másodtishti székébe. Emiatt jutott el a lassú zónába, amikor az emberiség először áthaladt a kapun, be az ezerháromszáz világból álló birodalom elosztópontjára, amelyet ők örököltek. Emiatt kellett meghalnia a szerelmének, Sam Rosenbergnak. Ezt követően már kissé kevésbé hitt a fölé- és alárendeltségek rendszereiben.

Utólag ismét csak magától értetődően.

Ami a második meglepetést illette, nem tudta volna pontosan meghatározni. Talán az, hogy egy kollektív házasságba csöppent, vagy hogy Marco Inaros az ügye mellé állította, vagy hogy megszerezte az új ha-

jóját, és azzal forradalmi küldetésre indult a Szabad Hadiflotta kötelékében. Az életekben több a fordulópont, mint a megbúvó telér, és nem minden változás nyilvánvaló, még visszatekintve sem.

– Az átszálló csapat készen áll – jelentette a sisakmikrofontól eltompított hangon Carmody. – Akarod, hogy áttörjünk?

A rohamosztagosok parancsnokaként Carmody szigorúan véve a hadvezetés egy másik ágához tartozott, mint Michio, a férfi mégis alávetette magát Michiónak, amint a katonáival a fedélzetre lépett. Korábban pár évig a Marson élt, nem tartozott a *Connaught* legénységének magját alkotó házastársi nagyközösséghez, és kellő szakmaisággal kezelte a helyzetet ahhoz, hogy elfogadja kívülálló mivoltát. Ha másért nem is, ezért mindenképp kedvelte őt Michio.

– Lássuk, mennyire rendesek! – felelte Michio. – Ha lőni kezdenek ránk, tedd, amit tenni kell!

– Vettem – nyugtázta Carmody, aztán csatornát váltott.

Már mindkét hajó tolóerő nélkül repült, így Michio nem dőlhetett hátra a présülésébe, bár szívesen tette volna.

Amikor megkapta a hírt, hogy a Szabad Hadiflotta átveszi az irányítást a rendszer felett, és hogy a gyűrűkaput lezárják az áthaladó forgalom elől, az új világok felé égető gyarmatosító hajók flottáját válaszút elé állították. Vagy megadják magukat, és beszolgáltatják a készleteiket, hogy azokat a leginkább szűkölködő állomások és hajók között osszák szét, és megtarthatják a hajóikat. Ha ellenben menekülni próbálnak, elveszítik azokat.

A *Hornblower* – akárcsak ki tudja, még hány hajó – mérlegelte az esélyeket, és arra jutott, hogy az esetleges jutalom megéri a kockázatot. Kiiktatták a tranzpondereiket, átfordították a hajót, és noha rövid ideig, de veszett égetésbe kezdtek. Megint átfordultak, megint égettek, megint átperdültek, égettek. Hotarunak hívták a manővert. A csejt, hogy egyetlen pillanatra felragyognak, aztán elsötétülnek, abban a reményben, hogy a mérhetetlen világűr elrejtí őket, amíg a politikai helyzet meg nem változik. A hajók elegendő ellátmányt szállítottak ahhoz, hogy a leendő gyarmatosítók éveig ne szenvedjenek hiányt. A rendszer oly mértékben hatalmas volt, hogy ha az elején nem érzékelik őket, akkor később egy örökkévalóságba telne a nyomukra bukkanni.

A *Hornblower* hajtóművének csóvját a Ganymedesen és a Titanon egyszerre észlelték a Szabad Hadiflotta antennarendszerei. Michio azt utálta a legjobban, hogy a hajsza során ki kellett lépniük az ekliptika síkjából. A Nap helioszférájának nagy része annak a vékony korongnak a síkja alá és fölé terjedt ki, ahol a bolygók és a kisbolygóövezet aszteroidái keringtek a pályájukon. Michio babonásan irított ezekről a ropant térségektől, a hatalmas ürességtől, amely, úgy képzelte, fenyegetően derengett az emberi civilizáció fölött és alatt.

A gyűrűkapu és a mögötte rejlő valótlan tér talán különösebb – egyértelműen különösebb – volt, de Michio gyermekkorá óta ódzkodott attól, hogy elhagyja az ekliptikát. A személyes mitológiája részét képezte, és balszerencsét sugallt.

A képernyőjét úgy állította be, hogy a fedélzetre lépő csapat szkafanderkameráinak képét mutassa, miközben halk kísérőzene szól. A *Hornblower*t hús különböző szemszögből látta, miközben hárfák és ujjdobok nyugtatták az idegeit. A légszilipben egy sötét bőrű földi fogadta őket széttárt karokkal. Fél tucat kamera irányult rá, és jól láthatóan mutatták saját fegyvereik csövét. A többiek félrehúzódtak, a látótér peremén vagy a hajón kívül észlelhető mozgást figyelték. A férfi felnyúlt, és egy kapaszkodót megmarkolva átfordult, a kezét a háta mögé húzta, hogy megbilincselhessék. Gyakorlott mozdulatnak tűnt, amiből Michio arra következtetett, hogy Plant kapitányt – ha valóban így hívták – régebben is letartóztatták már.

A fedélzetre lépő csapat behatolt a hajóba, kisebb csoportokban a folyosókat pásztázták a tekintetükkel. Az egyik képernyőn észlelhető mozgás határozott alakká állt össze egy másikon. Amikor a hajókonyhába értek, a *Hornblower* sorokba rendeződött legénységét látták maguk előtt, ahogy széttárt karokkal várták sorsukat, amit a *Connaught* tartogatott számukra. Michio még a képernyőt mozaikként borító kisebb mezőkben is jól kivette a foglyok arcán a csillogó bevonatként szétfolyó könnyeket. A só és a felületi feszültség alakította gyászmaszkokat.

- Minden rendben lesz – jelentette ki Evans. – És? Ez a dolgod, oké?
- Tudom – felelte Michio a képernyőre szegezett tekintettel.

A behatoló egység keresztülhaladt a fedélzeteken, zárolták az irányítóberendezéseket. Összehangoltságuknak köszönhetően mintha egyetlen húszszemű élőlényként mozogtak volna. A szakértelem és a kiképzés csoporttudatot alakított ki bennük. A parancsnoki híd elhanyagoltnak

túnt. Az egyik légnyílás egy szabadon lebegő kézi terminált és egy ivógumót szippantott magához. Tolóerő hiányában a présülések összevisz-sza álltak egymáshoz képest. Mindez a földi hajótörésekről készült régi videofelvételekre emlékeztette Michiót. A gyarmatosító hajó a végtelen űrben fuldoklott.

A parancsnok már akkor tudta, hogy Carmody keresni fogja, mielőtt bejött a hívás, és finoman lehalkította a zenét. A híváskérést udvarias csilingelés jelezte.

– Átvettük a hajó irányítását, kapitány – jelentette a férfi. Eközben két embere figyelte, Michio így két különböző szögből láthatta, ahogy beszéd közben mozog a szája és az állkapcsa. – Nem tapasztaltunk ellenállást. Nem történt rendkívüli esemény.

– Busch?

– A tűzfalaikat kiiktattuk – felelte Oksana. – Toda y alles.

Michio bólintott, inkább magának, mint Carmodynak.

– A *Connaught* átvette az irányítást az ellenséges hajó rendszerei felett.

– Védőzónát alakítunk ki, és bezárjuk a foglyokat. Automata bejelentkezés beállítva.

– Értettem – válaszolta Michio. Aztán Evanshez fordult. – Húzódjunk vissza biztonságos távolságba, hogy a robbanás hatókörén kívül legyünk, ha netán kiderülne, atomfegyvereket tárolnak a gabonasilóban.

– Rajta vagyok – felelte Evans.

A manőverezőfűvőkák a hevederekhez préselték Michiót, noha a pár másodperces égetés még egytized g gyorsulást sem jelentett. Veszélyek-kel járt olyasmit elkobozni, ami másokat illetett volna. A *Connaught* természetesen szemmel tartja majd a behatoló egységet, a hajó mindvégig az ütőerükön tartja finom ujját. Emellett Carmody félóránként meg fogja pingelni őket egy egyszer használatos kóddal. Amennyiben nem jelentkezik be, Michio szétterjedő gázfelhővé változtatja a hajót, hogy ezzel figyelmeztesse a következőt. A Callistón, az Ión és az Európán pedig néhány ezer embernek azt kell remélnie, hogy a Szabad Hadiflotta lefoglalási műveletei sikerrel jártak.

Az Öv végre lerázta magáról a belső bolygók igáját. Elfoglalták a gyűrűkapuk szívében elhelyezkedő Medina Állomást, az övék volt a Naprendszer egyetlen működő hadiflottája, és több milliő övbéli há-lálkodott nekik. Hosszú távon ez számított a szabadság és függetlenség legjelentősebb kinyilatkoztatásának az emberiség történetében. Rövid

távon az ő feladata volt gondoskodni arról, hogy a győzelem miatt nem hálnak mindannyian éhen.

Az elkövetkező két napon Carmodynak és az embereinek egy biztosított fedélzeten kell elzárniuk az elfogott gyarmatosítókat, ahol átvészselhetik az utat, amíg stabil pályára nem állnak a Jupiter körül. Aztán részletes leltárt készítenek arról, mit sikerült megszerezniük a *Hornblower* elfogásával. Amint ezzel végeznek, újabb hétre lesz szükség, hogy a roncsokból kimentett hajtóművek a helyükre kerüljenek. A *Connaught* ezalatt fogva tartóként őrzi őket, Michiónak pedig nem sok dolga akad majd azon kívül, hogy újabb menekülteket keresve pásztázza a sötétséget.

Nem igazán érzett kedvet ehhez, ahogy – biztosra vette – a házassági közössége többi tagja sem. Oksana hangjából mégis több érződött ki ennél, amikor megszólalt.

– Főfőnök. Megerősítés érkezett a Ceresről.

– Remek – válaszolta Michio, ám a végén felkunkorította a szót, amivel azt jelezte, hogy érti, amit Oksana nem mondott ki. Oksana Busch jóformán azóta a felesége volt, hogy a csoport összeállt. Jól ismerték egymás hangulatváltozásait.

– Van még valami más is. Ő maga küldött üzenetet.

– Mit akar Dawes? – kérdezte Michio.

– Nem Dawesra gondoltam. Hanem a *nagy* Őre.

– Inarosra? – csodálkozott el Michio. – Játszd le!

– A titkosítás szerint kizárólag a kapitány hallgathatja meg – válaszolta Oksana. – Átküldhetem a kabinodba vagy a terminálodra, ha...

– Játszd le, Oksana!

Marco Inaros jelent meg a képernyőn. Fejére simuló frizurájából ítélve vagy a Ceresen lehetett, vagy égetett valahová. A háttérből nem látszott elegendő ahhoz, hogy megállapíthassák, egy hajón vagy egy irodában van-e. Elbűvölő mosolya barátságos, sötét szeméből is sugárzott. Michio érezte, hogy kissé szaporábban ver a szíve, és azzal nyugtatta magát, hogy a félelem, és nem a vonzódás miatt. Ez alapvetően igaz is volt. A férfi ugyanakkor szemét módon bárkit ellenállhatatlanul megigézett.

– Pa kapitány! – kezdte Marco. – Örömmel hallom, hogy gond nélkül elfoglaltad a *Hornblowert*. Ez is kivételes képességeid bizonyítéka. Helyesen döntöttünk, amikor téged tettünk meg a lefoglalási műveletek

parancsnokává. A dolgok mindeddig jól mentek, ezért készen állunk, hogy tervünk következő szakaszába lépjünk.

Michio odapillantott Evansre és Oksanára. A férfi a szakállát tépdeste, a nő igyekezett nem Michióra nézni.

– A *Hornblower*t közvetlenül a Ceresre akarjuk átírányítani – közölte Marco. – Előtte pedig megbeszélést hívok össze. Szigorúan a belső kör részvételével. Te, én, Dawes, Rosenfeld, Sanjrani. A Ceres Állomáson. – Még szélesebben elmosolyodott. – Most, hogy mi irányítjuk a rendszert, néhány változást kell bevezetnünk, hm? A *Pella* szerint két hét alatt oda tudtok érni. Örülök, hogy újra személyesen találkozhatom veled.

A Szabad Hadiflotta gyors tisztelgésével búcsúzott. Amit ő maga talált ki. A képernyő elsötétedett. A zavarodottság, aggodalom és megkönnyebbülés elegyét, amely szétáradt Michióban, nehezen lehetett volna értelmezni. Azzal, hogy így, ennyire hirtelen és gyakorlatilag magyarázat nélkül változtatnak a küldetésén, kellemetlen helyzetbe került. Az pedig, hogy a belső kör összegyűlik, még mindig ugyanolyan veszélyesnek érződött, mint mielőtt a Szabad Hadiflotta bejelentette létezését. Miután éveken át titokban tevékenykedtek, olyan szokások rögzültek bennük, amelyekről még akkor is nehezen szabadulnának meg, ha diadalt aratnának. De legalább visszakerülnek az ekliptika síkjába, nem idefent bókászhatnak majd a feketeségben, ahol baljóslatú dolgok történnek. Rossz dolgok.

Olyasmik – szólalt meg egy parányi, csendes hang a fejében –, *mint hogy váratlan megbeszélésre hívnak.*

– Két hét? – kérdezte Michio.

– Lehetséges – felelte Busch, szinte ki sem várva, hogy elhangozzon a kérdés. Már lefuttatta a tervet. – De keményen égetni kell hozzá. És nem várhatunk a *Hornblower*re.

– Carmodynak nem fog tetszeni a dolog – jelentette ki Pa.

– Na és mivel állhatna elő? – kérdezte Oksana. – Egyenesen Tőle jött a parancs.

– Így van – értett egyet Michio.

Evans megköszönte a torkát.

– Tehát megyünk?

Michio feltartotta az öklét. *Igen.*

– Inarosról beszélünk – felelte, és a férfi nevének említésével lezárta a vitát.

- Akkor hát. Bien – válaszolta Evans, de a hanghordozása mást sugallt.
- Valami gond van? – érdeklődött Pa.
- Csak az, hogy nem először módosulnak a tervek – felelte Evans az aggodalomtól ráncos arccal. Így nem tűnt annyira jóképűnek, de mivel a legújabb férje volt, Michio nem tett megjegyzést erre. A csinos férfiak rendkívül könnyen összetörnek.
- Folytasd! – mondta helyette.
- Nos, volt az a pénzes ügy Sanjranival. Aztán a marsi miniszterelnöknek sikerült ép bőrrel eljutnia a Lunára, miközben a Szabad Hadi-flotta fele őt próbálta kinyírni. És úgy hallom, Fred Johnstont és James Holdent szintén ki akartuk iktatni, erre mindketten élnek és virulnak. Ez elgondolkoztat.
- Arra gondolsz, Marco talán nem annyira tévedhetetlen, mint amilyennek kiadja magát? – kérdezte Michio.
- A férfi nem felelt rögtön, és Michiót ez nem lepte meg.
- Valami ilyesmire – szólalt meg végül Evans. – De a pusztá gondolat elég ahhoz, hogy úgy érezzem, gondjaink akadhatnak, nem?
- Valami ilyesmi – értett egyet Michio.

Második fejezet: Filip

Senkit sem gyűlölt jobban James Holdennél. Holdennél, a békéltetősnél, aki sosem teremtett békét. Holdennél, az igazság bajnokánál, aki sosem áldozott fel semmit az igazságért. James Holdennél, aki marsiakkal és övbéliekkel – egy övbélivel – állt össze, és velük együtt járta a rendszert, mintha ettől mindenki másnál jobb ember lett volna. Semleges, aki felette állt a csetepaténak, míg a belső bolygók az ezerháromszáz-egynéhány új bolygóba tolták az emberiség erőforrásait, és közben hagyták odaveszni az övbélieket. Akik az esélyekkel dacolva mégsem pusztultak el a *Chetzemokával*.

Fred Johnson, a földi, aki közéjük állt, és az Öv szószólója lett, szorosán követte őt a listán. Az Anderson Állomás mészárosa övbéliek legyilkolásával csinált karriert, aztán azzal folytatta, hogy atyáskodón a kulturális és személyes halálukhoz vezető pályára terelte őket. Ezért utálatot és megvetést érdemelt. Filip édesanyja azonban nem közvetlenül Johnson miatt halt meg, ezért Holden – James *pinché* Holden – érdemelte ki az első helyet.

Hónapok teltek el azóta, hogy Filip a légzszip belső ajtaját döngetve végignézte, ahogy az anyja – miután túl sok időt töltött el Holden szektavezérszerű társaságában – Cynnel együtt kivetette magát az úrbe. Két ostoba halál. Szükségtelen. Filipnek – ő legalábbis ezt hitette el magával – emiatt fájt ennyire. Mert nem kellett volna meghalnia, mégis így döntött. Filip eltörte a kezét, miközben megakadályozni igyekezett őt ebben, de semmit sem ért el vele. Naomi Nagata a fájdalmas halált választotta az úrben ahelyett, hogy együtt élt volna a sajátjaival. Ez is azt bizonyította, micsoda hatalommal bírt felette Holden. Miféle agymosásnak vetette őt alá a férfi, és hogy az anyja kezdettől fogva mennyire gyenge volt.

A *Pellán* senkinek sem árulta el, hogy éjjelente még mindig rendszeresen erről álmodik: a bezárt ajtóról, a bizonyosságról, hogy valami értékes – valami *fontos* – annak a másik oldalára került, és a kegyetlen veszteség érzetéről, amiért képtelen kinyitni azt az ajtót. Ha tudták volna, mennyire nem hagyja nyugodni a dolog, gyengének tűnt volna a szemükben, az apja viszont nem kért az olyan férfiakból, akik képtelenek felvállalni a rájuk rótt feladatot. Még a saját fia esetében sem. Filip vagy férfi módjára viselkedik övbéliként és a Szabad Hadiflotta tagjaként, vagy valamelyik állomáson keres magának helyet, és kisfiúként ott marad. Már majdnem betöltötte a tizenhetet; segédkezett a földi elnyomók elpusztításában. A gyermekkora már a múlté volt.

A Pallas az egyik legrégebbi állomásnak számított az Övben. Ott létesültek az első bányák, aztán a nyomukban az első finomítók. Ezt újabb létesítmények követték, hiszen ide került az ipari bázis. És mert könnyebb volt a régebbi, még nem leselejtezett zúzógépeket és pörgőszitákat használni, amikor többletkapacitásra mutatkozott igény. És pusztá megszokásból. A Pallast nem pörgették fel. A nehézkedést a tömegéből természetesen fakadó – a Föld egy g-jének két százalékát kitevő – mikrogravitáció biztosította. Alig volt több állandó sodródási iránynál. Az állomás az ekliptika síkja alatt és felett bukdácsolt, mintha a Naprendszerből igyekezne kitülekedni. A Ceres és a Vesta nagyobb, népesebb volt, de a hajók és reaktorok burkolataihoz, az állomások borításához és a konténerekhez, a Szabad Hadiflotta felszabadított hadihajóiból mindenfelé kiálló fegyverekhez és az azokból kilőtt lövedékekhez

szükséges fém mind innen származott. Ha a Ganymedest az Öv éléskamrájának lehetett tekinteni, akkor a Pallas volt a kohó.

Logikusnak tűnt, hogy a Szabad Hadiflotta rövid időre megpihen ott állandó útjain, ahogy a felszabadított rendszert járja, és mindig ügyel rá, hogy ne hagyjon hátra semmilyen erőforrást.

– S'yahaminda, que? – kérdezte a kikötőmester, amint belebegett a gyűlésterem szélesebb oldalán. A berendezés tipikusan övbélinek hatott. Se asztal, se szék. Az elrendezésében nem sok jelezte a fel-le irányt. Miután annyi időt eltöltött egy tolóerő biztosította nehézkedéshez tervezett hajón, Filip mintha ismét hazaérkezett volna. A hely oly módon érződött autentikusnak, ahogyan egy marsi tervezésű tér sosem lehet.

Maga a kikötőmester ugyanaz maradt. A teste hosszabbnak tűnt olyasvalakiéhez képest, aki a gyermekkorát alacsony, időszakos nehézkedés mellett töltötte. A feje a testéhez képest nagyobb volt, mint akár Filipé, akár Marcóé vagy Karalé. A kikötőmester bal szemét tejszerű hályog fedte, félig megvakult, ahol az emberi életet még súlytalanságban is fenntartani képes gyógyszerkoktélok nem tudták megakadályozni, hogy a hajszalerek elhaljanak. Az a fajta ember volt, aki nem tudná elviselni, hogy egy bolygó felszínén éljen, akár csak rövid időre is. Az övbéli fiziológiai spektrum legszélén helyezkedett el. Kifejezetten a hozzá hasonlók védelmére állt fel a Szabad Hadiflotta.

Valószínűleg ezért érezhette ennyire zavarodottnak és megcsalatottnak magát.

– Gondot jelent? – kérdezte Marco, és megvonta a kezét. Úgy kötölte, mintha teljesen mindennapos kérés lett volna, hogy a raktárakból mindent dobjanak ki az ürbe. Filip szintén felvonta az egyik szemöldökét, hogy az apja hitetlenkedését másolja. Karal csupán haragosan nézett, és a marokfegyverén tartotta az egyik kezét.

– Per es esa vszjo hoy – jelentette ki.

– Tudom, hogy ez minden – válaszolta Marco. – Épp ez a lényeg. Mindaddig, amíg ez itt marad, a Pallas a belsősök célpontja lesz. Pakolj össze mindent konténerekbe, aztán lödd ki őket, és csak mi fogjuk ismerni a vektorokat. Nyomon követjük majd, merre járnak, és amikor szükség lesz rá, kiszedjük, ami kell. Nemcsak azt akadályozzuk meg, hogy rátegyék a kezüket, hanem azt is megmutatjuk nekik, hogy a raktárak üresek, mielőtt még erre kezdenének matatni, oké?

– Pero vszjo... – hebegte aggodalmasan pislogva a kikötőmester.

– Kifizetjük az egészet – nyugtatta Filip. – Jó eszhas valutában.

– Jól van, igen – válaszolta a kikötőmester. – Aber...

Most még sűrűbben pislogott, és elfordította a tekintetét Marcótól, mintha az övbéliek admirálisának első valódi fegyveres ereje fél méterre tőle lebegett volna. Megnedvesítette az ajkát.

– Aber? – noszogatta Marco a dialektusát utánozva.

– A forgó szortírozószíták v'reist neue ganga, oké?

– Ha új alkatrészekre van szükségetek, vegyetek új alkatrészeket! – felelte Marco immár kissé fenyegető éllel.

– Aber... – a kikötőmester nyelt egyet.

– De régebben a Földről szerezted be ezeket – fejezte be a mondatot Marco. – És a mi pénzünkkel ott nem vásárolhatsz semmit.

A kikötőmester igenlően felemelte az öklét.

Marco mosolya nyájásnak és őszintének hatott. Együtt érzőnek.

– Mostantól senki sem vesz tőlük semmit. Már nem. Most már az Övtől vásárolsz. Kizárólag az övtől.

– Az Övben nem készítenek jó alkatrészeket – nyafogott a kikötőmester.

– Nálunk jobb alkatrészeket senki sem készít – jelentette ki Marco.

– Továbbléptünk, barátom. Próbálj lépést tartani a korrallal! És rakj össze mindent a kilökéshez, sa sa?

A kikötőmester Marco szemébe nézett, és újra beleegyezőn felemelte az öklét. Nem mintha lett volna választása. Ha egyvalaki tartja a kezében az összes fegyvert, az azzal az előnnyel jár, hogy bármilyen udvariasan kér valamit, az attól még parancs. Marco ellökte magát, a Pallas gyenge gravitációja kissé elhajlította testének röppályáját. A kikötőmester mellé érve megragadta az egyik kapaszkodót, hogy megálljon, aztán átölelte a férfit. A kikötőmester nem viszonzta az ölelést. Úgy nézett ki, mint aki visszatartja a lélegzetét, és abban reménykedik, hogy valamiféle fenyegetés anélkül halad el mellette, hogy felfigyelne rá.

A kikötőmester irodájából a dokkokhoz vezető folyosókat és átjárókat az ősrégi kerámiaburkolat és az újabb szén-szilikát csipkézet összeillesztgetett darabjai borították. A csipkeburkolat – az egyik első újszerű anyag, amelyet azután állítottak elő, hogy a protomolekula megjelenése néhány nemzedékkel előbbre lendítette a fizikai kémiát – félelmetes szivárványszínben csillogott, ahogy ellebegtek mellette. Akár az olaj egy tócsa felszínén. Elvileg ellenállóbb, keményebb és rugalmasabb

volt, mint a kerámia és a titán. Senki sem tudta, miként öregszik, habár ha hinni lehetett a távoli világokról érkező beszámolóknak, legalább egy nagyságrenddel túléli majd az embereket, akik készítették. Feltéve, hogy megfelelően jártak el. Nehéz lett volna eldönteni.

A pallasi komp már várt rájuk, amikor odaértek, Bastien a pilótaülés-be szíjazva készült az indulásra.

– Bist bien? – kérdezte, amint Marco bezárta maga mögött a légszilip ajtaját.

– Amennyire remélni lehet – felelte Marco, és körbepillantott a kis űrjárműben. Hat ülés, Bastien pilótaállomását nem számítva. Karal beszíjazta magát az egyikbe, Filip egy másikba. Marco viszont a komp padlójára lebegett, a haja lassan megállapodott a vállán. Kérdőn felemelte az állát.

– Rosenfeld már átment – közölte Bastien. – Három órája a *Pellán* tartózkodik.

– Igen? – kérdezte Marco, és a hangjában érződő élt talán csak Filip hallotta ki. Becsúszott az ülésébe, és rögzítette a hevedereket. – Remek. Akkor menjünk mi is!

Bastien inkább megszokásból, mint szükségből indulási engedélyt kért a dokk felügyeleti rendszerétől. Marco a *Pella* parancsnoka, a Szabad Hadiflotta admirálsa volt, és a kompja minden más járművel szemben előnyt élvezett. Bastien ennek ellenére bejelentkezett, aztán még egyszer – valószínűleg már tizedszerre – ellenőrizte a szigeteléseket és a környezetszabályozókat. Bárkinek, aki az Övben nevelkedett, a levegő, a víz és a szigetelések átnézése éppúgy automatikusnak számított, mint a légzés. Nem gondolt tudatosan rá, csupán megtörtént. Akik nem így éltek, általában hamar kikoptak a génállományból.

Egy fokkal nehezebbé váltak, amint a komp meglódult, aztán az ülések gömbcsuklói egyszerre felszisszentek, amikor Bastien beindította a manőverezőfűvókákat. Még csak negyed g-vel sem égetett, mégis percek alatt odaértek a *Pellához*. Átkeltek a légszilipen – ugyanazon, amelyiket Naomi az öngyilkossághoz választotta –, aztán beúsztak a *Pella* ismerős atmoszférájába.

Rosenfeld Guoliang várt rájuk.

Amióta Filip az eszét tudta, a Külső Bolygók Szövetségével azonosította az Övet, a KBSz pedig a számára legfontosabb embereket jelentette. Az övéit. Csak miután megnőtt valamennyire, és egyre gyakrabban

engedték meg neki, hogy hallgassa, amikor az apja más felnőttekkel beszélget, akkor vált elmélyültebbé, árnyaltabbá a KBSz-ről szerzett tudása, és a „szövetség” lett az a szó, amely meghatározta az övéit. Nem a „köztársaság”, nem az „egységes kormányzat”, nem a „nemzet”. Szövetség. A KBSz-t számtalan különböző csoport egybemosódása alkotta, amelyek létrejöttek, széthullottak, újra összeálltak, és hallgatólagosan mindegyik egyetértett abban, hogy bármilyen nézeteltérés legyen is közöttük, egységbe tömörülve kell harcolniuk a belső bolygók elnyomása ellen. A KBSz szellemiségét néhány jelentősebb tömörülés képviselte – a Tycho Állomás Fred Johnson, illetve a Ceres Állomás Anderson Dawes vezetése alatt, mindkettő saját milíciával; a Voltaire Kollektíva ideológiai provokatórei; a nyíltan bűnözéssel foglalkozó Aranyág; a Maruttuvu Kulu erőszakmentes kvázi kollaboránsai. Ezek mindegyike mellett több tucat – talán több száz – kisebb szervezet és társaság, titkos kör és érdekszövetség működött. Kizárólag a Föld és a Mars folyamatos gazdasági és katonai elnyomása forrasztotta egységbe őket.

A Szabad Hadiflotta nem a KBSz volt, és nem is annak szánták. A Szabad Hadiflotta a régi rend legerősebb képviselőjeként olyan haderővé kovácsolódott össze, amelynek önmeghatározásához nem kellett ellenség. Egy olyan jövő ígérete voltak, ahol a múlt ígáját nem csupán lerázták magukról, hanem darabokra is törték.

Ami még nem jelentette azt, hogy *megszabadultak* a múlttól.

Rosenfeld, ez a nyúlánk férfi még a súlytalanságban lebegve is görnyedt tudott maradni. Sötét bőre furcsán göröngyösnek hatott, a szeme mélyen ült a gödrében. Mind a KBSz félbevágott körét, mind a Voltaire Kollektíva pengeszerű V-jét magára tetováltatta, derűsen és gyakran mosolygott, és az épp csak elfojtott erőszak aurája lengte körül. Filip apja kifejezetten miatta jött el a Pallasra.

– Marco Inaros! – köszöntötte tárt karokkal Rosenfeld. – Nézd csak, mit műveltél, coyo mis!

Marco előrerugaszkodott a férfi felé, aztán egymást szorosan átölelve pörögtek, majd az ölelésből kibontakozva újra lelassultak. Egy csapásra megszűnt minden bizalmatlanság, amit Marco esetleg Rosenfeld iránt táplált. Vagyis nem megszűnt, inkább Filiple és Karalra szállt át, hogy a vizontlátás felett érzett öröme hiánytalan lehessen.

– Jól nézel ki, öreg barátom – udvariaskodott Marco.

– Dehogy – válaszolta Rosenfeld –, de méltányolom a hazugságot.

– Áthozassuk az embereidet?

– Már megtörtént – felelte Rosenfeld, Filip pedig Karalra pillantott, és észrevette az idősebb férfi szája szegletében megjelenő haragos ráncokat. Rosenfeld barát volt, szövetséges, a Szabad Hadiflotta belső körének tagja, de nem lett volna szabad áthoznia a magántestőrségét a hajóra, amíg Marco nincs a fedélzeten. A *Pella* a Szabad Hadiflotta zászlóshajójaként szolgált, a kísértés pedig mégiscsak kísértés. Marco és Rosenfeld egyszerre nyúltak egymás felé, és a szekrények közül kiszögellő kapaszkodó segítségével, még mindig kart karba fonva, lelassították kéttetes pörgésüket, majd ellökték magukat a hajóba vezető folyosóba. Filip és Karal követte őket.

– Keményen kell égetnünk a Ceresig, ha időben oda szeretnénk érni a megbeszélésre – közölte Marco.

– A te hibád. Mehettem volna a saját hajómmal.

– Nincs hadihajód.

– Az egész életemet sziklaugrókon töltöttem...

Noha csak az apja tarkóját látta, Filip kihallotta a mosolyt Marco hangjából.

– Az eddigi egész életedet. Átírtuk a játékszabályokat. Nem engedhetjük meg, hogy a vezérkar védelem nélkül utazgasson. Még idekint sem áll mindenki mellettünk. Még nem.

A hajón végigfutó lifthez értek, kikerülték, aztán fejjel előre úszni kezdtek lefelé a légénységi fedélzetek irányába. Karal hátrapillantott a vezérlőterem és a navigációs fedélzet felé, mintha arról akart volna megbizonyosodni, hogy Rosenfeld egyik testőre sem les rájuk hat óránál.

– Hogy miért vártam? – mondta Rosenfeld. – A rendes kis katona, mé. Igazán sajnálom, hogy Johnsonnak és Smithnek sikerült eljutniuk a Lunára. Csak háromból egyet sikerült kiiktatni?

– Egyedül a Föld számított – felelte Marco. Előttük Sárta jelent meg, és lebegett el mellettük a vezérlőfedélzet felé. Amikor a nő melléjük ért, köszönésként odabiccintett nekik. – Mindig is a Föld volt az elsődleges célpont.

– Nos, Gao főtitkár már megtért az isteneihez, és remélem, hogy üvöltve halt meg... – Rosenfeld úgy tett, mintha oldalt kiköpött volna –, ...de ez az Avasarala, aki átvette a helyét...

– Bürokrata – fejezte be a mondatot Marco, ahogy a sarokhoz érve behúzták magukat az étkezdébe. Az asztalokat és padokat a padló-

hoz csavarozták, a helyiséget a marsi ételek szaga töltötte meg, a színek egészen mostanáig az ellenséget jelképezték. Mindez éles ellentétet mutatott a helyiségben tartózkodókkal. Mindannyian övbéliek voltak, Filip mégis meg tudta különböztetni a Szabad Hadiflottához tartozókat Rosenfeld testőrségétől. A sajátot a nem sajáttól. Tehetek volna úgy, mintha nem létezne a megosztottság, de mindnyájuknak több esze volt ennél. Összesen tucatnyian lehetek ott, mintha műszakváltás lett volna. A *Pella* legénységének minden tagjára egyvalaki jutott Rosenfeld csapattából, ezért aztán nem egyedül Karal vélte úgy, hogy elkel némi éberség a barátok között.

Az egyik testőr ivógumót dobott oda Rosenbergnek. Hogy kávé, teát, whiskyt vagy vizet, nem lehetett megállapítani. Rosenfeld könnyedén elkapta beszéd közben.

– Úgy tűnik, sokak által utált bürokrata. Képes leszel kezelni? Nem személyeskedni akarok, coyo, de hajlamos vagy alábecsülni a nőket.

Marco megdermedt. Még Filip is felfigyelt rá, a száját rezes íz töltötte meg. Karal halkán felhorkantott, és amikor Filip odakapta a fejét, az állkapcsát kissé előretolta, a keze pedig ökölbe szorult az oldalán.

Rosenfeld a hátát az egyik falnak vetve elhelyezkedett, az arcára az empátia és bocsánatkérés maszkja borult.

– De azt hiszem, nem kellett volna megemlítenem. Elnézést, ha feltéptem a sebet.

– Nem bántottál meg velem – válaszolta Marco. – A Ceresen majd alaposan megrágjuk ezt.

– A törzsi gyűlésen – mondta Rosenfeld. – Már alig várom. A következő fázis izgalmasnak ígérkezik.

– Az lesz – jelentette ki Marco. – Karal majd elhelyez téged és az embereidet a megfelelő kabinokban. Úgy terveztetek, hogy végig bent maradtok. Kemény égetésre kell számítani.

– Így lesz, admirális.

Marco kihúzta magát a helyiségből, úszva megindult lefelé a gépész-műhely és a gépterem irányába anélkül, hogy egyetlen pillanatra találkozott volna a tekintete Filipével.

Filip kivárt egy keveset, nem tudta eldönteni, utánamenjen-e, vagy itt maradjon, vajon felmentették, vagy meghagyták a helyén. Rosenfeld rámosolygott, és hepehupas szemhéjával felé kacsintott, mielőtt odaforult az embereihez. Valami történt az imént; Filip a levegőben és Karal

tartásából érezte ezt. Valami fontos. És az apja reakciójából ítélve arra kellett következtetnie, hogy ennek hozzá lehetett köze.

Karal csuklójára tette a kezét.

– Mi az?

– Semmi – hazudta átlátszóan Karal. – Semmi olyasmi, ami miatt aggódnod kellene.

– Karal?

Az idősebb férfi összeszorította az ajkát, megfeszítette a nyakát. Nem nézett Filipre.

– Karal. *Tőlük* kellene megkérdezmem?

Karal lassan nemet intett a fejével. Jobb, ha nem kérdez rá. Karal idegesen megnedvesítette az ajkát, megint megrázta a fejét, felsóhajtott, majd halkán és nyugodtan megszólalt.

– Korábban jelentés érkezett. Megfigyelési adatok a... a *Chetzemokáról*. Arról, hogy Johnson és Smith hajói miért nem semmisültek meg.

– És?

– És... – felelte Karal. A szó súlyosnak hatott, akár az ólom.

Aztán folytatta, és Filip Inaros így tudta meg Rosenfeld és a férfi fél tucat gúnyosan mosolygó testőre szeme láttára, hogy az édesanyja még mindig él. És hogy a *Pellán* rajta kívül mindenki tudott róla.

Égetés közben álmódott.

Megint az ajtó előtt állt, ahol korábban. Habár kinézetre változott, mindig ugyanaz az ajtó volt. Filip üvöltött, dörömbölt, próbált bejutni rajta. Korábban félelmet érzett, a közelgő veszteség feletti mérhetetlen bánatot, rettenetet. Ezúttal csupán megaláztatást. Felhorgadt benne a düh, aztán taszított egyet az ajtón, hogy átjusson rajta, a mögötte rejtező kamrába, nem azért, hogy megmentsen valami értékeset, hanem azért, hogy véget vessen neki.

És ordítva felriadt. Egy egész g súlya préselte őt a zselébe. A *Pella* morgott körötte, a hajtómű rezgése és a légvisszaforgatók sziszegése suttgó hangnak hatott, amely túl halkán beszélt ahhoz, hogy ki lehesen venni a szavait. Minden erejét össze kellett szednie ahhoz, hogy letörölje a könnyeit. Nem bánatában sírt. Ehhez szomorúnak kellett volna lennie. Csupán bizonyosságra lelt.

Volt valaki, akit még James Holdennél is jobban gyűlölt.

Harmadik fejezet: Holden

Számtalan érv szólt a hosszadalmas kihallgatások nélküli élet mellett. Holden – legalábbis e mérce szerint – nem élt jól. Amikor a *Rocinante* legénységének többi tagjával együtt beleegyezett, hogy kikérdezhetik őket, sejtette, hogy nem csupán a Szabad Hadiflotta Föld elleni támadásához kapcsolódó eseményekről lesz szó. Végtére is épp elegendő téma akadt. Beszélhettek a Tycho Állomás főmérnökéről, akiről kiderült, hogy Marco Inarosnak kémkedett, Monica Stuart elrablásáról és megmentéséről, a protomolekula-minta elvesztéséről, a támadásról, amely csaknem Fred Johnson életét követelte. És ez még csak az ő része. Naomi és Alex, sőt még Amos is többkötetnyi saját élménnyel járulhatott hozzá a beszámolóhoz.

Nem számított rá, hogy a kikérdezés innentől gázként terjed szét, és tölt ki minden elfoglalható teret. A napjai immár hetek óta abból álltak, hogy tizenkét-tizenhat órán át élete legkülönbözőbb aspektusairól beszélt. Rákérdeztek mind a nyolc szülője nevére és élettörténetére. Az

iskolai eredményeire. A haditengerészetnél félbeszakadt karrierjére. A KBSz-hez, Dmitri Havelockhoz, Miller nyomozóhoz fűződő viszonyára. Ez utóbbiról még órákon át tartó gondolkodás után sem tudott semmi biztosat mondani. Az EN kihallgatóival szemben ülve minden tőle telhetőt megtett, hogy eddig a pontig darabokra szedje és éljük tárja az életét.

A kihallgatás folyamata megviselte. A kérdések újra előkerültek és hirtelen váltakoztak, mintha a vallatói hazugságon akarták volna kapni Holdent. Furcsa kis zsákutcákba vitték bele – „Hogy hívták azokat, akik alatt a Haditengerészetnél szolgált? Mit tudott róluk?” –, és sokkal tovább időztek ott, mint indokoltnak tűnt volna. Főképp ketten faggatták: egy Markov nevű, magas, világos bőrű, hosszú arcú, komoly tekintetű nő és egy Glenniding nevű alacsony, kövérkés férfi, akinek a haja és a bőre egyforma barnának hatott. Felváltva tartották nyomás alatt, és igyekeztek harmonikus kapcsolatot kialakítani vele, szedték darabokra körmönfont módszerekkel, hogy kiderítsék, begurul-e, és hogy mit mond, amikor bedühödik, aztán szinte már kellemetlenül gyengéden bántak vele.

Állott, zsíros szendvicseket hoztak neki enni, máskor friss süteményeket a legfinomabb kávé kíséretében, amit valaha ivott. Levették a fényt, hogy szinte teljesen elsötétedjen a szoba, vagy felerősítették, míg nem csaknem elvakította. A folyosókon sétáltak jellegzetes lunai szökdecselő-cammogó léptekkel, vagy egy szűkös acéldobozban maradtak. Holden úgy érezte, hogy személyes élményeit száraz péppé facsarják, mint a zöldcitromot egy igazán olcsó bárban. Ha maradt még benne egy cseppnyi lé, valahogy azt is kinyomták belőle. Könnyen el lehetett felejteni, hogy a szövetségesei kérdezzetik, hogy ő maga járult hozzá ehhez. Nemeszser előfordult, hogy egy kimerítő nap után összegömbölyödött a priccsén, aztán az álom és ébrenlét határán lebegve azt tervezgette, hogyan szabadítsa ki a hajót a börtönéből, és szökjön el.

Nem segített, hogy a rájuk boruló szürke égbolton a Föld lassanként haldoklott. A még működő hírcsatornák zöme a Lagrange-állomásokra és a Lunára költözött át, néhány azonban továbbra is a bolygófelszínről közvetített. A kikérdezés és az alvás időszakai közt Holdennek nem sok ideje maradt ezeket nézni, de az elkapott foszlányok épp elegendőnek bizonyultak. Túlterhelt infrastruktúra, sérült ökoszisztéma, kémiai változások az óceánokban és a légkörben. Nem sokkal korábban

még harmincmilliárdan éltek a túlszűfolt Földön, gépezetek kiterjedt hálózata gondoskodott róla, hogy legyen élelmük és vizük, és hogy ne fulladjanak bele a saját szemetükbe. A borúlátóbb becslések szerint az egyharmaduk már most meghalt. Holden csupán néhány másodpercnyit kapott el a műsorból, amelyben kifejtették, hogyan mérik fel a nyugat-európai halottak számát a légköri változások elemzésével. A levegőben lévő metán és a kadaverin szintje segített felbecsülniük, hány tetem oszladzik a lerombolt utcákon és városokban. Ilyen mérvű katasztrófáról beszéltek.

Bűntudatot érzett, amiért kikapcsolta a hírműsort. Legalább néznie illett volna. Hogy ott legyen, amikor az ökoszféra, amely annak idején megszülte őt és a családját és számtalan nemzedékekre visszamenően mindenki mást, összeomlott. Viszont elfáradt és megrémült. Még aztán sem jött álom a szemére, hogy kinyomta az adást.

Nem csak rossz híreket lehetett hallani. Elise anyának egy üzenetet sikerült eljuttatnia hozzá a montanai farmról, amelyben ugyan jelentős károk keletkeztek, mégis kellő mértékben önellátónak bizonyult ahhoz, hogy életben tartsa a szüleit. Még annyi feleslegük is maradt, hogy támogatassák a bozemani segélyakciókat. És miközben a kőpor és hamu sáros felhői lassan leülepedtek, hogy megmérgezzék az óceánokat, egyre több segélyszállítmánynak sikerült lejutnia a gravitációs kútba, majd menekültekkel megtöltve visszatérnie.

A Luna Bázis azonban lassanként fizikai képességei határaihoz ért. A légviszaforgatók teljes kapacitással üzemeltek, így valahányszor Holden lélegzetet vett az állomás előcsarnokaiban és a folyosóin, úgy érezte, mintha a levegőt épp valaki más lehelte volna ki. Az ételudvarokat és nyilvános tereket tábori ágyak és sátrak töltötték meg. A *Rocinante* legénysége lemondott magánzálláshelyéről, és visszaköltözött a hajóra, hogy átadja a helyet. És persze azért, hogy saját légbuborékukban alaposan megtisztított vizet ihassanak. Kissé álnoknak tűnt úgy tenniük, mintha emberbarát megfontolásból döntöttek volna így. A hajó csendes volt, üres és ismerős. Holden kizárólag a leállított reaktor csendje és Clarissa Mao szellemszerű jelenléte miatt nem érezhette tökéletesen elégedettnek magát.

– Miért zavar annyira? – értetlenkedett Naomi. A közös kabinjukban heverték, a priccsre a hold töredékgravitációja és saját kimerültségük húzta le őket.

– Egy csomó embert megölt – felelte Holden. Álmissága megfosztotta őt attól a képességtől, hogy tisztán gondolkodjon. – Ez nem elég? Nekem elegendőnek tűnik.

A kabinra félhomály borult. A présülés körbeölelte egymáshoz simuló testüket. Holden az oldalával érezte Naomi ismerős, kellemes és biztonságot jelentő légzését. A szavakat ugyanolyan kásásan mondta ki, mint Holden. Mindketten szinte túl fáradtak voltak ahhoz, hogy aludni tudjanak.

– Az egy másik énje volt.

– Mindenki annyira biztosnak tűnik ebben. Nem igazán értem, hogy jutottunk el idáig.

– Ami azt illeti, Alexnek még nem sikerült meggyőznie magát.

– Amosnak viszont igen. És neked is.

Naomi mordulásszerű torokhangot adott ki. A szeme lecsukódott. Holden még a félhomályban is ki tudta venni szemhéja mélyebb sötétjét. Egy pillanatig azt hitte, Naominak sikerült elszenderednie, aztán mégis megszólalt.

– Hinnem kell benne, hogy meg tud változni. Hogy az emberek képesek erre.

– Te nem hasonlítottál rá – jelentette ki Holden. – Még akkor... még akkor sem, amikor emberek haltak meg. Nem vagy hidegvérű gyilkos.

– Amos viszont az.

– Igaz. Amos viszont Amos. Egészen másként látom őt.

– Mert?

– Mert ő Amos. Olyan, mint egy pitbull. Tisztában vagy velem, hogy a torkodnak ugorhatna, de végtelenül lojális, és az ember legszívesebben csak megölelné. – Naomi lassan elmosolyodott. Képes volt erre. Feljebb húzódtott az arcizma, és Holdent reménnyel, kellemes megnyugvással, sőt mogorva optimizmussal töltötte el, hogy a világ mégsem lehet csupa ürülék, ha egy ilyen nő is létezhet benne. Naomi csípőjére tette a kezét. – Nem a következetes erkölcsi elveim miatt szeretted belém, ugye?

– Inkább azok ellenére – kuncogott Naomi. Aztán egy pillanattal később hozzátette: – Csinos volt a hátsód.

– Volt? Múlt időben?

– Vissza kell kapcsolódnom a rendszerre – váltott témát Naomi. – Ne hagyj, hogy elaludjak, amíg nem ellenőriztem a frissítéseket.

– Az eltűnt hajókról? – kérdezte Holden, és Naomi bólintott.

Bármennyire megviselte is Holdent a kihallgatás, Naomit még keményebben kivallatták. A nő sosem beszélt a múltjáról, arról, hogyan vált mostani önmagává. Magánélete titkait most feladta a legénység és a saját általános amnesztiájáért cserébe. Az ő Markovja és Glenndiningje nem csak a kudarcos haditengerészeti karrieréről és a Fred Johnson számára végzett bér munkákról faggatta. Naomi egyenesen Marcos Inarosra nyitott ablakot. Egykor a férfi szeretője volt. Ő szülte meg annak gyermekét, amit Holden még mindig képtelen volt megemészteni. Inaros zászlóshajóján tartották fogva, mielőtt és miután a pöröly lesújtott a Földre. Holden tudta, mennyit vesz ki belőle a maratoni vallatás. Naomi számára mindez ezerszer nehezebb lehetett.

És ha Holden jól sejtette, pontosan ezért vetette bele magát az eltűnt hajók rejtélyének megfejtésébe. Naomi fedezte fel elsőként közülük, hogy a gyűrűkapunál eltűnt hajók és a Szabad Hadiflotta gerincét alkotó, lopott marsi hadihajók halmaza nem fedi egymást. Némelyik hajóra Marco és a csapata tette rá a kezét, mások nyomtalanul eltűntek. Két, egymástól független problémával szembesültek, és Holden nem nehezelt rá, amiért az egyikre összpontosítva akarta tölteni a szabad idejét.

De Naominak aludnia kellett. Ha más okból nem, azért, mert Holden úgy hitte, ha a nő elalszik, végre neki is sikerülni fog ugyanez.

– Semmit sem ígérhetek – közölte Holden.

– Jól van – felelte Naomi. – Akkor ébressz fel korán, hogy legyen időm rá a következő kikérdezés előtt.

– Ígérem.

Holden addig feküdt mellette a félhomályban, amíg a nő légzése szakadozottá, mélyebbé nem vált, aztán az álom szabályos, erőteljes lükettetését nem lehetett érezni rajta. Miután öt perc elteltével is Naomit hallgatta, rájött, hogy neki nem fog megadni a pihenés. Felállt, mire a nő egy pillanatra elhallgatott, az ébrenlét felé sodródott, majd visszatért a mély légzés. Holden kiosont a kabinból.

A *Rocinante* folyosóin szintén letompították, éjszakai ciklusra állították a világitást. Holden elballagott a felvonóig. A hajókonyhából hangokat hallott kiszűrődni: Amos nyájas dörmögését és Clarissa vékonyabb, erőtelenebb hangját. Egy pillanatra megállt, aztán felhúzta magát a hágcson a vezérlőfedélzet felé. A holdi gravitáció kellően gyenge volt ahhoz, hogy értelmetlennek tűnjön a liftet használnia, ezért egyszerűen fokról fokra felkapaszkodott, amíg oda nem ért. A kabinvilágítást

lekapcsolták, Alexet így kizárólag a képernyő visszatükröződő fénye világította meg.

– Helló – köszöntötte a hangzókat elhúzva Alex, ahogy Holden letelepedett az ülésbe. – Nem tudsz aludni?

– Úgy tűnik – sóhajtott Holden. – És te?

– Utálom az itteni gravitációt. Olyan érzés, mintha túl lassan haladnánk. Folyton be szeretném durrantani a hajtóműveket. De nincsenek hajtóművek, és nem haladunk semerre. Jobban örülnék, ha egy hajtómű tartana vissza, de csak egy óriási szikladarab az. – A képernyőn lenémítva futó hírcsatornára mutatott. Egy élénkvrös hidzsábot viselő nő beszélt komoly arccal a kamerába. Holden egy nagy tiszteletben tartott marsi újságíróra ismert benne, de a neve nem jutott az eszébe. – Állandóan ez megy. Lázadásnak kiáltották ki. Egyre csak kötelességmulasztásról, álláselhagyásról és a felszerelés feketepiaci értékesítéséről beszélnek.

– Nem hangzik valami jól.

– Jobban hangzik, mint ami történt – közölte Alex. – Puccsot hajtottak végre. Polgárháború tört ki, de harc helyett a hadsereg egyötöde összepakolt, és a gyűrűkapun át meglépett az összes felszerelésünkkel. Már mint azzal, amit még nem adtak el a Szabad Hadiflotta seggfejeinek.

– Lehet tudni, hová mentek?

– Nem – felelte Alex. – Legalábbis semmiről sem számoltak be.

A hidzsábos nő – Fatim Wilson, igen, így hívták – eltűnt, de az adás folytatódott; üres marsi raktárakat mutatott, aztán tüntetőik egy csoportját, akik tülekedve a kamerába ordítottak. Holden nem tudta megállapítani, miért vagy mi ellen tüntettek. Ahogy a dolgok álltak, abban sem volt biztos, hogy az érintettek meg tudnák mondani.

– Ha valaha visszajönnek, árulásért bíróság elé állítják őket – folytatta Alex. – Úgy sejtem, nem tervezik, hogy a közeljövőben hazatérnek.

– Szóval – válaszolta Holden – egy marsi puccs. A Szabad Hadiflotta szarrá rombolja a Földet. Kalózkod fosztják ki az összes kifelé tartó gyarmatosító hajót. A Medina Állomás elsötétül. És valami, amiről fogalmunk sincs, micsoda, megeszi a kapukon áthaladó hajókat.

Alex válaszra nyitotta a száját, de ekkor vibrálni kezdett és jelzett a képernyő. Magas prioritású kapcsolatkerés érkezett.

– Egyik istenverte csapás a másik után – hőbörgött Alex, és fogadta a hívást. – Amikor persze nem egyszerre zúdul ránk minden.

Chrisjen Avasarala jelent meg a képernyőn. Tökéletesen belőtt frizurával, zöld ékkölként ragyogó szájában. Kizárólag a szeme és a szája tartása árulkodott fáradságról.

– Naomi alszik – közölte gondolkodás nélkül Holden. Avasarala elmosolyodott. Az arckifejezését nem lehetett volna barátságosnak nevezni. – Szóval megyek, és felébresztem. Mindjárt itt leszünk.

– Köszönöm, kapitány – válaszolta a Föld megbízott vezetője, és kijelentkezett.

A fedélzet elcsendesedett.

– Észrevetted, hogy semmi trágárságot vagy sértőt nem mondott? – kérdezte Holden.

– Bizony észrevettem.

Holden mély lélegzetet vett.

– Ez semmi jót nem jelenthet.

A gyűlésterem a hold felszínéhez közel helyezkedett el, és osztályteremhez vagy templomhoz hasonlóan alakították ki: a széksorok előtt dobogóval, de a dobogó most üresen állt, és tucatnyi széket rendeztek el nagyjából kör alakban. Avasarala balján Fred Johnson – a Tycho Állomás feje és a KBSZ egykori szóvivője – és Smith marsi miniszterelnök ült, a balján pedig Bobbie Draper. Smith és Johnson is csak inget viselt, és mindannyian kimerültnek tűntek. Holden, Naomi, Alex és Amos egy csoportban helyezkedett el velük szemben, így mindkét oldalon néhány szék jelölte ki a határt. Már mindannyian leültek, amikor Holden észrevette, hogy Clarissa nem jött velük. Eleve eszébe sem jutott, hogy hozza. A megbeszélésre végül is a *Rocinante* legénysége jött el, Clarissa pedig...

Avasarala megérintette a kézi terminálját. Vázlatos kép jelent meg a körbezárt térben. A Föld, a Luna, a Lagrange-állomások mind aranylón ragyogtak. A hadiflotta blokádot alkotó hajóit, amelyek elfogták és megsemmisítették a Szabad Hadiflotta utólagos csapásait, zöld pontok jelezték. Egy különálló térkép a belső rendszer – a Nap, a Merkúr, a Vénusz, a Föld, a Mars, valamint a Cereshez és a Pallasoz hasonló, nagyobb övbéli állomások – helyzetét mutatta, közöttük vörhenyes kiütésre emlékeztető, szétszórt piros pontokkal.

– A piros a Szabad Hadiflotta – közölte Avasarala. A hangja így szemtől szemben érdesnek hatott, mintha köhögött volna. Holden nem tudta

megállapítani, csupán túl sokat beszélt-e, vagy a Luna finom porát lélegezte-e be: amit még a legkiválóbb szűrők sem tudtak megállítani, és még mindig mintha lóportól búzlótt volna tőle az állomás. – Követtük a hadmozdulataikat. Egy anomáliára akadtunk. Erre.

Megbökdöste a kézi terminálját, mire a két hologram összeolvadt, az egyik kitágult, a másik összezsugorodott, mígnem mindkettő ugyanazt a térdarabot mutatta. A piros pont elkülönült az állomásoktól és a bolygóktól, a kiterjedt bolygóközi űrben úszott, ahol az asztrodinamikai erők alapvetően békén hagyták. Naomi előrehajolt, nehezebbre esett fókuszálnia. Túl fáradt volt ehhez.

– Mit keres idekint? – kérdezte Naomi, és sikerült kellően artikulálnia.

– Felderít – felelte Fred. – A transzponderét kikapcsolták, de bányászahajónak tűnik. Az *Égszínűkék Sárkány* a Ceresről. A legénysége a KBSz radikális szárnyához tartozik.

– Vagyis most már talán a Szabad Hadiflottához. A sziklákról van szó, amiket ledobtak? – tette fel a kérdést Holden.

– Az a kis személtáda koordinálta a csapásokat – felelte Avasarala. Aztán kimerülten vállat vont. – Legalábbis így véljük. Csak annyit tudunk biztosan, hogy amíg ezek a disznóbaszók tovább hajigálják a köveket, mozdulni sem tudunk. A hajóink nem mernek elindulni, Marco Inaros pedig bármit beadhat odakint a külső bolygóknak.

Smith kissé előredőlt, és a tőle megszokott nyugodt, már-már bocsánatkérő hangnemben megszólalt.

– Ha Chrisjen hírszerzésének igaza van, és valóban ez a hajó hangolja össze a támadásokat, akkor ez a Szabad Hadiflotta kritikus célpontja. Nyilván tudjátok, hogy Johnson ezredessel és Avasarala főtitkár aszszonnyal együtt közös akciócsoportot alakítottunk. Ez lesz az első éles bevetés. Hogy elfogjuk vagy megsemmisítsük az *Égszínűkék Sárkányt*, és csökkentjük az ellenség Földdel szembeni csapásmérő erejét. Hogy egy kis mozgásteret biztosítsunk végre az egyesített flottának.

Holden először hallotta az „egyesített flotta” kifejezést, és kifejezetten tetszett neki a hangzása.

Ezzel nem volt egyedül.

– A francba! – káromkodta el magát Amos. – Pedig már kezdtem megszokni, hogy a seggembe feldugott hüvelykujjal töltöm a napjaimat.

– Ha egy kis seggbe kúrásra vágyik, a maga dolga – válaszolta Avasarala. – Csak egy présülésben intézze el. A *Rocinante* nem része a flot-

tának, ezért ha elveszítenénk, nem támadna tőle rés a védelmünkben. És ha jól tudom, beszereztek néhány utángyártott extrát...

– Mondjuk, például hajógerincre szerelt sínágyút – helyeselt széles mosollyal Alex.

– ...amelyekről ordít, hogy az egészen parányi péniszeket hivatottak kompenzálni, viszont hasznosnak bizonyulhatnak. A küldetés parancsnoka a maguk és a hajójuk közreműködését kérte, és az igazat megvallva Miss Nagatán kívül pillanatnyilag egyikük sem ér egy fabatkát sem...

– Várjunk csak! – kapta fel a fejét Holden. – *A küldetés parancsnoka?* Szó sem lehet róla!

Avasarala a szemébe nézett, a tekintete keménynek tűnt, mint a gránit.

– Szó sem lehet róla?

Holdennek az arca sem rezdült.

– A *Rocinante* kizárólag a mi parancsnokságunk alatt vesz részt bár-miben. Ha jól értem, kiterjedt, egyesített akciócsopotról beszélünk, amiben mindannyian benne vagyunk. A *Roci* viszont nemcsak egy hajó, hanem az otthonunk. Ha fel akar bérelni minket, rendben. Elfogadjuk a megbízást, és megteesszük, amire kérnek. Ha ellenben parancsnokot akar állítani mellénk, és elvárja, hogy kövessük az utasításait, akkor nemmel kell válaszolnom.

– Holden kapitány... – kezdte Avasarala.

– Ez nem vita tárgya. Egyszerűen így lesz – jelentette ki Holden.

A Naprendszer három legnagyobb hatalmassága, a nemzedékek óta egymással harcoló központi frakciók vezetői összenéztek. Smith szemöldöke a homloka közepéig felszaladt, és a marsi miniszterelnök idegesen körbepillantott a szobán. Fred előrehajolt és Holdenre meredt, az arcára csalódottság ült ki. Egyedül Avasarala tekintete csillant fel, mintha mulattná a helyzetet. Holden a legénységére pillantott. Naomi összefonta maga előtt a karját. Alex felszegett fejjel ült, az állát előre-tolta. Amos pontosan úgy mosolygott, ahogy mindig szokott. Egységes frontot alkottak.

Bobbie megköszörülte a torkát.

– Rólam lenne szó.

– Hogy mondtad? – kérdezte Holden.

– Rólam lenne szó – ismételte meg Bobbie. – Én lennék a küldetés parancsnoka. De ha tényleg nem...

– Ó – mondta erre Holden. – Dehogy. Így egész más.

– Igen – helyeselt Alex, Naomi pedig kifűzte a karjából a kezét. Bobbie megnyugodott.

– Ezzel kellett volna kezdenie, Chrissy – jegyezte meg Amos.

– Menjen a bűdös francba, Burton! Épp erre akartam rátérni.

– Nos akkor, Bobbie – fordult a marsi nőhöz Holden. – Hogy szeretnéd csinálni?